

Smutný turnaj

(O pátém dni na ČEZ Talent festivalu v Brně 28. srpna 2013)

Srpnové tradiční brněnské šachové turnaje, pořádané Lokomotivou Brno, se sice odehrávají ve stejných prostorách jako loni, totiž na Podnikatelské fakultě VUT na Kolejní ulici (konečná tramvaje č. 12), ale jsou úplně jiné. Jednak se změnil sponzor, takže z Trade Chess Fair se stal ČEZ Talent festival. A o dalších změnách se dovíte v následujících řádcích. Poprvé jsem se na toto šachové klání vypravil ve středu 28. srpna. A to hlavně proto, abych s hráči zkonzultoval skutečný průběh partie Lanč-Milan Kratochvíl (žádný z partiářů jsem nebyl schopen v závěru rozluštit) a pak abych vyjasnil některé záhady ze simultánky velmistra Bernáška, kdy např. dva z účastníků sice odevzdali zápis partie, ale bez uvedení jmen soupeřů a Vladan Hrdlička, který málem s velmistrem vyhrál, píše tak pro mne záhadné znaky, že jsem to chtěl s ním rovněž probrat. Vyjel jsem tedy šestkou z Bohunic, dorazil na Českou a pídil se po tramvaji číslo 13, která loni ještě na svoji konečnou Technologický park jezdila. A hned první změna – tramvaj číslo 13 DPMB zrušil a na určené místo jezdí jenom „dvanáctka“. To víte, ani Brňan všechny změny nezaznamená, pokud nemá důvod na určitá místa jezdit veřejnou dopravou. Ve dvanáctce si mne záhy povšiml také na turnaj jedoucí Pavel Turza, který mne (a široké okolí) po zbytek cesty cesty zásoboval historkami, kterak kazí své partie. Na konečné jsme vystoupili a co nevidím: v místech které na mapě tak krásně na webu turnaje vyznačil Břeťa Eichler jsou místo loňské cestičky k budově Podnikatelské fakulty (cca 250 m) jen těžké stavební stroje a cestička dávno zmizela z povrchu zemského. Nezbylo než nastoupit okružní cestu (cca $\frac{3}{4}$ kilometru) k místu děje. Sotva jsem se tam doplazil (to víte, po infarktu a bez tréninku, věčně jen sedím u počítače) – již mne přítel Turza po vstupu do budovy upozorňuje na další změnu: „Funguje tady jenom v patře místní bufet, kde si můžeš dát předraženy čaj, kávu nebo snad i párek, ale žádné pivo nebo víno!“ Tož tato změna je nepochybně k horšímu a mnozí účastníci letošního turnaje jistě s nostalgií vzpomínají na skvělý bufet paní Dany Holzmannové, kde jste si mohli dát pivo, víno i kořalku, guláš a podobně. Názory na tuto změnu jsem slyšel z úst účastníků různé. Např. Slavomír Sremaňák, který loni odehrál jednu partii v alkoholovém opojení, suše konstatoval: „Mně to vyhovuje“, zatímco kolega Marián Kantorík nebo Slávek Sládek to pokládají za snad jedinou vadu na kráse jinak dobře organizovaného turnaje. Nejlépe to snad vyjádřil jeden z návštěvníků (Radovan Pokorný), který použil jako první slova z nadpisu dnešního článku: „Tento turnaj mi připadá jaksi smutný“, čímž jistě nemyslel, že by uvítal opilecký křik – ale přece jenom ne tak chladnou atmosféru. Já se s jeho míněním ztotožňuji. Další tentokrát snad pozitivní změnou je rozdělení hráčů podle výkonnosti do čtyř místností (v páté se hrál dnes Národní Open mládeže). – což je však náročné na rozhodcovský dohled. No – musím pochválit rozhodčího Mirka Hurtu, který to všechno (vždyť hraje okolo 130 lidí) suverénně zvládá, včetně sbírání partiářů, označování stolků jmenovkami, včasným losováním a já nevím čím vším ještě se musí během své pracovní doby zabývat. A v noci po skončení kola mi vozí partiáře k opisování do Bohunic. Včera vezl domů i mne a hned mne zkoušel, kolikže mi trvá cesta tramvají z Bohunic na Kolejní. Dohodli jsme se na 45 minutách, on to autem stihl na zpáteční cestě za 7 minut. A to měl včera narozeniny! Ale je teprve půl páté odpoledne – potloukám se po rozsáhlém areálu a zdravím se se známými a kolegy. Potěšil mne pan Kocí, který mi jako pokladník klubu ihned vyplatil honorář za opisování partií (42 x 9 x 3), takže jsem měl na očekávanou utratu u dvou dnešních „bukinistů“. Nejnovější ruské teoretické knihy zde vystavuje pan Čudinovskich, zatímco jednodenní návštěvu s ještě větší nabídkou věnoval turnaji pan Tamáš. Lidé se o knihy sice zajímali, ale zase tak moc nekupovali. Největším odběratelem obou dodavatelů je Vladimír Kosina. To je opravdu supersběratel. Např. se mu zalíbila kniha od Alfreda Brinckmanna o Tarraschovi z roku 1963. Tak se ho ptám, proč si ji teda nevezme. A jeho odpověď? Samozřejmě, že ji mám, ale je

trochu odřená, tahle je sice v lepším stavu, ale já čekám na ještě zachovalejší. A co to od Tamáše koupil: no za 1200 Kč usmlouval 3 knihy: 888 studií od Kasparjana, Oběti dam z edice New in Chess a monografii o mistru Przepiorkovi, o níž jsem psal nedávno malou recenzi v Šachovém týdeníku. A na co se Kosina při takovém nákupu soustřeďuje? Dívá se taky na tiráž a hle: Kasparjan – 100 výtisků, Oběti dam – 500 – má tedy další vzácnosti do sbírky. Ovšem od Čudinovskise už má všechny teoretické knihy – neboť jsou přátelé a ruský mistr u něho na turnaji spává v Bystrci. Ale dosti literatury. Když jsem se totiž zeptal Dalibora Čípa, proč už nekupuje šachové knihy jako dřív, jen odtušil: „Ale já to přece už všechno znám.“ A je to. I Honza Uhmán starší s ním souhlasil, že ty teorie se píšou jen na výdělek a sotva vyjdou, už jsou zastaralé. No – snad to tak není... Kromě postupně se trousících hráčů přicházejí na turnaj i (zatím nepočtení) diváci. Taky přítel Tomáš Kacálek, který také marně hledá loňský útulný bufet. Kdysi s sebou ze záchranných důvodů nosil v kapse plácačku kořalky, dnes nemá bohužel nic... Na malou návštěvnost si stěžuje předseda pořádajícího klubu Jura Vachek, který doufal, že sem najdou mnozí členové cestu, aby mohl dát dohromady družstva na příští sezónu. Týmy sestavuje docela promyšleně: áčko co nejsilnější v první lize, ale kdyby se mu nedařilo, tak má být připraveno béčko postoupit z II. ligy a tak až dolů. Konkrétní jména neuvádím, jenom se zmíním o Zdeňku Ramíkovi, který projevil ochotu absolvovat několik utkání „venku“, zejména v Ostravě, kde dnes žije jeho brácha a kam pojedou už v pátek. O domácí zápasy tolik zájmu nemá, neboť jak mi oznámil, není již Brňákem, nýbrž venkovánem a bydlí v Rozdrojovicích. Při naší malé besedě s ním byl přítomen i Zdeněk Závodný, který trochu upřesnil okolnosti nemoci Miroslava Jurky. Prý již loni v Pardubicích mu Mirek řekl, že to byl asi jeho poslední turnaj. No – z toho, že Mirek Jurka odešel ve 49 letech na věčnost, je v šoku stále mnoho lidí. A pořád se spekuluje, co se mu vlastně stalo. Se Zdeňkem Ramíkem jsme zavzpomínali na staré dobré časy, trochu mne zchladil, jak nachází v mých nekrolozích závažné nepřesnosti. „Když jsi psal před několika lety o Jirkovi Mališovi, tak jsi úplně zapomněl, že hrál extraligu ještě v roce 2006! Hrál sice jenom jednu partii, ale extraliga to byla“. A hned se k nám připojil se svojí vzpomínkou Franta Vykydal, kterak Mališ hrozně chtěl jako „nehrající“ člen týmu také medaili. Ale to bylo asi v jiné sezóně... Pan Vykydal opět chodí s hůlkami, to víte, člověk nemládne. Tak nám aspoň pověděl, co se stalo Pepkovi Augustinovi, že nemůže prakticky chodit ani po bytě. „No – kyčel! Na to stačí čtvrt hodinová operace a pak týdny rehabilitace s umělou kyčlí.“ Tak přejeme Josefu Augustinovi, který by mohl letos slavit 50 let od zisku zlatých medailí na studentské olympiádě v Jugoslávii a besedovat o tom 31. srpna na Podnikatelské fakultě. Takto bude muset besedu zvládnout (od 14 hodin) sám další účastník této úspěšné olympiády – velmistr Vlastimil Jansa sám. Učebny se pomalu plní, hráči se chystají k pátému kolu. Nejvíce si užívám místnosti D, kde spolu hrají ti momentálně z pozadí výsledkové listiny. Turza se chystá na Karla Glacnera, Sládek na Nehybu, Kosina na malou Julii Richterovou... Až si budete přehrávat partii Sládek-Nehyba, pobavíte se třeba tím, jak chtěl Sládek získat kvalitu, ale podařilo se mu ztratit 3 figury za věž a jak mu to pak soupeř vrátil. Líčit dění na jednotlivých šachovnicích ve čtyřech učebnách nebudu, ledaže bych si vzpomněl na nějaký zajímavý moment. Mimochodem – jedna z nejdelších partií se dnes odehrála na prvním stole, po jejím skončení ji Bernášek se Šklíbou analyzovali až do „zavíračky“, kdy už byl v areálu pouze rozhodčí Hurta, který musel vše pozamykat. Při odchodu se Martin Šklíba na mne podíval a jenom řekl „To jsem tomu dal“. Partii ze šestého stolu Kireev-Sremaňák dlouho přehrával (tedy kritické postavení, kdy černý hrozil e-pěšcem do dámy a bílý zase uvolňoval svého b-pěšce) „slovenský krúžok“ s Lakatošem a Petruškou... Vojta Plát, který dnes hrál s Josefem Kratochvílem na 5. stole, má tu zřejmě svůj fan-klub. Často vysedával před hracím sálem s partou sympatických děvčat a od jedné dostal dokonce rudou růži. Nebo to bylo jinak... Člověk při rychlých procházkách po budově všechny detaily přesně nezachytí.

Nespokojen byl dnes Jiří Majer, který na 13. stole dobře vzdoroval Dambrauskasovi, až to v závěru „podělal“. Ale to mu jistě tak moc nevadí, jako problémy s paní ředitelkou DDM v Kuřimi, kde mají kuřimští šachisté léta svoji hrací místnost a dnes jim hrozí, že ji budou muset opustit. Podle nějakých vnitřních předpisů prý ač jsou vyškolení šachoví trenéři, tak nemohou učit v kroužku děti, protože prý nemají „pedagogické minimum“. No Jiří by vám to vysvětlil lépe... stejně jako to, jak důrazně musí na městském kuřimském zastupitelstvu vymáhat pár tisíc na dětské turnaje. Dlouho jsem čekal, až Milan Kratochvíl porazí Michaela Věžníka. Partie sice moc tahů neměla, ale oba u ní dlouze přemýšleli. Chtěl sem totiž po Milanovi, aby mi zrekonstruoval svoji včerejší partii s Lojzou Lančem. Nakonec jsem se dočkal a Milan znovu mohl předvést situaci, kdy místo svého posledního tahu pěšcem na e3, kterým ztratil věž, mohl na to pole postavit střelce s velmi pravděpodobnou výhrou. Inu – přesně takové kruté šachy jsou. A všimněte si, že jediná opravdu „silná – šachově!“ žena v turnaji olympionička Eva Kulovaná snad v každé partii mocně útočí a kombinuje, ale když dobude nějakého pěšáka navíc, tak už jí realizace nevychází podle představ a mnohé její „vyhrané“ partie pak končí smírem. Standa Věchet dnes vyhrál a pozval mne – na kávu z automatu. Prý stojí jenom 10 Kč, ale je opravdu výborná. Tak jsem ji ochutnal a doporučuji ji i ostatním hráčům. A Standa si postěžoval, jak je obtížné řešit různé problémy v práci a pak spěchat odpoledne na turnaj, nevědět dopředu s kým hraje (na to není přes den čas) a že se už těší do důchodu. Na to všem kontruje Ramík, že teprve v důchodu člověk zjistí, že má ještě méně času, než když byl zaměstnán. Tak se ptáme zkušeného důchodce Vykydala, jak to je a od odpovídá: „Bohužel jde hlavně o zdraví. V důchodu tě čekají jen nemoci, zhoršování zdravotního stavu a ne klid a čistá hlava na hraní šachu, jak si mnozí padesátníci slibují“. Zajímavý byl závěr partie Messerschmit-Dvořák na 23. stole. Už byli v místnosti B zcela sami. Dvořák ve střední hře obětoval figuru, v závěru měl věž a dva pěče, zatímco Standa o střelce víc, ovšem hrál již na poslední minutě. Tak zopakovali párkrát pozici a dali to za remízu. Standa bědoval, že kdy měl víc času, tak by to zkoušel dál, Dvořák kontroval, že on to měl vyhraný předtím. Před partií mi Standa nabízel k hlídání svůj mobil. Tuto službu jsem odmítl, stejně jako rozhodčí. Nakonec Standovi došlo, že na dlouhé chodbě jsou stovky skříněk s klíči v zámcích – tak do jedné svůj mobil zamkl. Zajímavě probíhala také partie Kubát – Luboš Kuchynka na 25. stole. V závěru měl Kuchynka střelce navíc, ale malou kombinací s obětí věže mu Kubát střelce sebral (po vzetí věžky by utekl pěšák do dámy) a rázem byla na stole rovná věžovka. Před partií jsme prohodili u bukinistů pár slov s panem hustopečským starostou. Šachové knihy moc nekupuje, ale při občasných návštěvách Brna si oblíbil Levné knihy, v nichž nachází často mnoho zajímavého. U partie s Terezou Kocí (rozdíl v ratingu 500 bodů) se Standa Staněk pěkně nadřel, jak se přiznal, když celý spocený po šťastné výhře odcházel odevzdat partiáře (stůl 31). Ještě musím připomenout pěkné vítězství mistra Čudinovskise nad Aloisem Lančem v nestejných střelcích na 4. stole. Zdeněk Ramík sice po tahu černého e6-e5 usoudil, že teď už to Lanč neprohráje (získal pole e6 pro krále), ale skutečnost byla bohužel zcela jiná. Černý byl prostě záhy vytempován – však si to přehrejte sami. Z řady dnešních návštěvníků vzbudila snad nejvíc pánské pozornosti dívka, vyslaná z rektorátu VUT Brno. Jsouc sama nešachistkou, žádala přítomné (funkce průvodce se ochotně ujal Standa Messerschmidt), aby ji navedli tam, kde hrají studenti VUT. A ty si pak fotila – nevím, pro jakou dokumentaci. Kuloárem pak kolovaly zvěsti, že měli nastupovat v tričkách s nápisem VUT (jako v prvním kole), ale dnes takové tričko žádný ze studentů VUT neměl. No nevím – třeba jim za tuto neposlušnost odeberou stipendium. Nebo ta trička (v ceně 250 Kč) budou muset vrátit? Uvidíme. Turza již přemohl Glacnera (37. stůl) a může odejít sledovat fotbal (Plzeň v předkole ligy mistrů?). A přátelé Karla G., kteří chtějí na „Devadesátce“ (jistě nějaká hospoda) inkasovat výhru v podobě několika Plzeňských, které nad Glacnerem na turnaji v Pardubicích vyhráli, odcházejí s ním. Tedy Miloš Doškař a Jura Řehůřek. Glacner zůstává stále optimistou: „Zítra již určitě vyhraji a udělám celkem šest

bodů!“ A pozítří to bude slib, že udělá bodů pět a popozítří zcela určitě aspoň čtyři. Tak to vidí on... Fotodokumentaci průběžně pořizuje jeden z hlavních organizátorů Břet'a Eichler. Ve čtvrtém kole stvořili s panem Blažkem unikát. V jisté pozici, kdy stáli černí pěšci na e6 a f7, bílý pěšec na e5 a dále černá věž na e8 a bílé věže zdvojené na e-sloupci, pokračoval černý tahem f7-f5, bílý vzal mimochodem jakoby exf6, ale odstranil ze šachovnice pěšce e6(!). A partie pak v poklidu pokračovala hromadnou výměnou věží na e8 a hrálo se dalších 30 tahů, až to Eichler vyhrál. No – reklamovat nemožný tah již nejde, partie skončila, partiáře podepsány a odevzdány. Horší je, že C-B odmítá takovou partii po nemožném tahu dál zapsat. A hned se ozval Zdeněk Ramík, který jednou s Golou(!?) v extralize také přehlédl soupeřův nemožný tah. Hrál se prý královský gambit – Falkbeerova varianta s obětí černého pěšce na c6. Ramík dal dámu za tři černé figury, v časové tísní si každý z hráčů hrál na vlastním písečku, Ramík sledoval jen svoji půlku šachovnice, aby své figury vzájemně kryl a nepoztrácel, zatímco černý podnikal dámou výpady na opačném křídle. Jedním z nich byl tah Dc7 na g4! Ramík si hleděl svého, soupeř také, o tom, že byl v partii nemožný tah, se dozvěděli od diváků až po jejím skončení. Na on-line šachovnicích by se to asi stát nemohlo – nebo ano? Nevím. Tož tak – přijďte na „smutný“ turnaj. Ještě máte třikrát šanci. A třeba ten turnaj s Vaší účastí tak smutný nebude!

(kal)